

Lisa Kroon

Uit het dal omhoog Gekropen

Uit het dal omhoog gekropen

Deze vernieuwde heruitgave met nu wat kleine aanpassingen
verscheen eerder onder de titel:
De reis door mijn verleden.

Schrijver: Lisa Kroon
Coverontwerp: Lisa Kroon
ISBN: 9789462546486
© 2014 Lisa Kroon
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie,
microfilminternet of op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	7
Mijn kindertijd	9
Mijn jeugd	20
Opname in de inrichting	30
Het proefverlof	34
De bevalling en het rusthuis	40
2 ^{de} Opname in de inrichting	44
De nieuwe hoofdzuster	55
Mijn belijdenis	62
Mijn eenzame opsluiting	65
De 2 ^{de} nieuwe hoofdzuster	68
De dood van mijn moeder	71
De verandering	74
Spontaan verliefd	78
Het huwelijk	88

Naar de kliniek	123
Weer thuis	128
De scheiding en daarna	150
Slotfase	165
Nawoord	168
Korte dankbetuiging	169

Voorwoord

Waarom ik dit boek heb geschreven is omdat met het klimmen der jaren ik de grote behoefte had om mijn ervaringen met anderen te delen. Vaak had ik het met mijn vriendin hierover om die ervaringen in mijn leven op papier te zetten. Over mijn jeugd, de psychiatrische inrichting, het gedeeltelijke geheugenverlies, mijn huwelijk, en hoe het met mij daarna verging. Met o.a. de onzekerheden in mijn leven, hoe ik daarmee heb leren omgaan. Hoe ik door wilskracht en doorzettingsvermogen mezelf weer een plaatsje in de maatschappij heb weten te veroveren. Hoe het mij heeft gemaakt en gevormd tot de persoon die ik nu ben, maar vooral de strijd en angst die gepaard ging met de vele emotie 's die ik heb moeten leveren om zover te komen. Hoe ik tot aanvaarding berusting en uiteindelijke mentale bevrijding kwam, dat ik dankbaar ben voor alles wat ik nu heb en gezien wordt als een volwaardig mens, dat ik er geestelijk sterker uit tevoorschijn ben gekomen. Maar ook heb ik dit boek geschreven om mensen te laten zien dat je ná moeilijkheden je nog een goed leven kan opbouwen, en anderen in gelijksoortige of moeilijke situaties, een hart onder de riem te steken. Ik hoop dat er mensen zijn die wat van mijn boek kunnen leren, en er kracht uit kunnen putten die het nodig hebben. Ook is dit boek voor iedereen die interesse hebben in levensverhalen en hopelijk begrip hebben voor personen in bepaalde omstandigheden, wat ik in dit boek heb beschreven, en waar jezelf ook zomaar in zou kunnen belanden. Maar het voornaamste voor mij is dat ik mijn verleden eindelijk van mij af heb kunnen schrijven, en dat ik, ondanks alles, positief in het leven ben blijven staan. Ik heb er in ieder geval mee leren omgaan maar ik zal het nooit meer vergeten, want het is een deel van mijn leven geworden. Ik geef ook niemand de schuld dat het zo is gelopen want het moest blijikbaar zo zijn om mij tot zo'n sterke

vrouw te maken.

Mijn verhaal wil ik dus ook beginnen vanaf mijn kindertijd om op die manier een periode te beschrijven die toch wel belangrijk is voor de opbouw van mijn boek. Al zijn niet alle situatie's precies in volgorde beschreven, probeer ik toch de verschillende fases van mijn leven begrijpelijk te maken voor u als lezer. Ik heb er bewust voor gekozen om geen namen te gebruiken die in mijn boek voor komen, omdat het anders te onoverzichtelijk wordt voor u als lezer om het te kunnen volgen.

Nu wil ik u meenemen op de reis van mijn leven, en wil u toch veel leesplezier wensen.

Mijn kindertijd

In gedachten ga ik terug naar mijn kinderjaren, om zo goed mogelijk weer te geven, van wat mijn moeder en mijn zussen mij verteld hebben, en wat ik zelf nog kan herinneren.

Ons gezin bestond uit vader, moeder en 4 dochters waarvan ik de jongste was, en ik in de eerste maanden van mijn leven 'n lichte vorm van rachitis (Engelse ziekte in de volksmond) kreeg door vitaminegebrek.

Ik kon ook nog niet goed zelfstandig zitten toen ik 1 jaar oud was, en kreeg ik toen ik 3 jaar was 'n ziekenfonds-brilletje, had allemaal met de oorlogsjaren te maken, vertelde mijn moeder later.

Ik ben nl. een half jaar voor de oorlog geboren en wij woonden toen in het oosten van Nederland. Er zijn maar een paar fragmenten wat ik van de oorlog weet te herinneren, zoals dat ik in mijn ledikantje stond, waar mijn vader twee wielen onder had gemaakt en ik van de ene naar de andere kant aan het wippen was, en dat ik de grootste lol had, niet bewust van de ernst van de situatie waar wij toen in zaten. Het ledikantje met allerlei spullen onder het matrasje, stond klaar in de huiskamer voor het geval we moesten vluchten. Ook weet ik nog dat toen er luchtalarm was, wij vlug naar de sloot voor ons huis moesten lopen waar een loopgraaf voor lag, en ik door mijn vader er hardhandig in werd geduwd en op ons hurken moesten zitten. En dan nog dat we met z'n allen in de schuilkelder van ons huis zaten, en ik naar de w.c. moest die er tegenover was, en mijn moeder vanaf beneden naar mij bleef roepen dat ik moest opschieten. En dat ik zo gek was van suikerbietenstroop op mijn brood, verder weet ik gelukkig niets van die oorlog. Na de oorlog zijn wij naar een van de kustprovincie's vertrokken met een vrachtauto en de boot, en ben daar ook naar school gegaan. Het eerste half jaar hebben we bij een

tante gewoond en ik op de kleuterschool daar in de buurt zat. Ik ben toen 'n keertje verdwaald omdat ik alleen naar huis wilde maar de weg niet meer wist. Er is toen door mijn familie en de mensen uit de buurt een grote zoekactie op gang gezet, en ik pas 's avonds door een lieve meneer thuis werd gebracht. Na dat we een half jaar bij mijn tante en oom tijdelijk hadden gewoond kregen we een huis toegevoegd waar ik dus ook mijn jeugd heb doorgebracht. Op mijn 7e jaar kreeg ik heilgymnastiek voor mijn stijve gewrichten en ietwat kromme rug, waardoor ik op school regelmatig werd uitgescholden voor kromme en brillenjood. Doordat ik ook niet goed kon zien op het schoolbord en in de boekjes, kon ik ook niet zo goed meekomen, en het tempo lag voor mij veel te hoog. Ik viel ook regelmatig flauw door mijn zwakke gestel, en het schelden van slome was ook niet van de lucht, ik werd dus erg geplaagd door mijn klasgenootjes. Ik durfde ook niet van mij af te bijten en kwam soms huilend thuis, maar mijn moeder zei dan dat ik maar flinker moest worden, en me niet op mijn kop moest laten zitten. Thuis was alles ook niet zo goed, mijn vader was veel ziek en ging inrichting in en inrichting uit.

Voor mijn moeder viel dat ook niet altijd mee, maar dat besepte ik toen niet. Mijn vader werkte tussen zijn ziek zijn door op 'n fabriek en mijn moeder had er werkhuisjes bij, want het gezin moest toch draaiende blijven, het was pure armoede in die tijd. Ik was ook altijd de pineut met wat boodschappjes halen, die natuurlijk weer op de pof gingen, en dan schaamde ik me dood voor de mensen uit de buurt die daar ook hun boodschappen deden. Regelmatig kwam het voor dat ik dan zaterdag 's middags weer naar de slager moest om 'n pondje vlees en 2 onsjes worst te halen. Het stond daar altijd tjokvol en iedereen drong altijd vóór mij, en ik vond dat niet zo erg omdat ik niet wilde dat andere mensen zouden merken dat het weer op de pof moest, tot 'n mevrouw aan mij vroeg, 'Was jij nu niet aan de beurt je staat er al zo lang' Toen moest ik wel eerst aan de slager vragen of het op de

pof mocht, en ik zei er vlug achteraan dat mijn moeder het volgende week zou betalen, gelukkig mocht dat nog een keer. Maar die volgende zaterdag zei de slager tegen mij, waar alle mensen bijstonden, 'Je moeder moet eerst maar eens de rekening betalen wat ze had gezegd'.

Met gebogen hoofd liep ik de winkel uit en durfde niemand aan te kijken. Thuis gekomen zei ik tegen mijn moeder, 'Ik dóé het niet meer, ik háál geen boodschappen meer op de pof, ze staan mij allemaal maar aan te staren en met hun hoofd te schudden, ik dúrf het ook niet meer, ga het zélf maar halen'. Toen vroeg mijn moeder of ik dan wel naar de melkboer en kruidenier wilde gaan, daar krijg je dan wel geld voor mee, en dat heb ik toen ook maar gedaan, want bij de kruidenier kreeg je wekelijks het snoepje van de week van de Gruyter, en daar wilde ik het wel voor doen.

Voor mijn vader moest ik iedere zaterdag bij ons op de hoek 'n pakje sigaretten halen, het was 'n geel pakje en heette virginia nr.4, ik zal dat nooit vergeten, de sigarenboer was 'n hele dikke man op zijn kruk achter de toonbank, en hij stonk verschrikkelijk. De ramen lappen buiten en de stoep schrobden werd mij ook iedere week opgedragen, en dat deed ik gewillig. Hier heb ik globaal weergegeven wat er spontaan in mijn herinnering opkwam, maar zal verder proberen om op bepaalde onderdelen wat specifiek in te gaan om een nog duidelijker beeld te geven.

We waren 'n R.K. gezin en werden ook zodanig opgevoed, zo was het dat we iedere zondag naar de kerk moesten, en als de klokken dan aan het luiden waren, zei mijn vader tegen mij, 'De klokken roepen, kom dan-kom dan'. Wij zaten in kale armenbanken, en de 'rijkere' hadden mooie bewerkte banken met kussentjes voor te zitten en te knielen. Het was 'n grote ijskoude kerk, en dan ook nog eens het onderscheid tussen arm en 'rijk' was voor mijn ouders erg

kreeg je de zegen en waren je zonde je vergeven. Zo gebeurde het wel eens dat we met z'n allen voor dat we gingen biechten, liepen te vloeken omdat we wisten dat het ons toch werd vergeven als we het vertelde aan de kapelaan.

Eindelijk kon je dan van je vrije woensdagmiddag genieten, van wat er nog over was. Want het was wél zo, hoe eerder je in de kerk was, hoe vlugger je aan de beurt was, en ik was niet zo vlug, en dan met zoveel kinderen die voor mij waren, was mijn woensdagmiddag wel heel snel voorbij. Verder speelde het geloof in ons gezin geen belangrijke rol, want mijn moeder was van haar huis uit eigenlijk Ned.Hervomd, en was door met mijn vader te trouwen, RK. geworden, en had er dus niet zoveel mee, maar ja,zo ging dat nu eenmaal in die tijd.

Mijn vader kwam uit een goed gesitueerd gezin, mijn opa was nl. juwelier en had 'n juwelierszaak ergens in 'n grote stad. Van wat ik van mijn moeder, jaren later heb gehoord, had mijn vader toen hij 17 jaar was, juwelen uit de zaak van zijn vader gestolen. Hij heeft daar gevangenisstraf voor gehad, en is toen ook door zijn vader het huis uitgezet, maar kwam later toch af en toe bij zijn vader op visite. Door toen te gaan zwerven kwam hij bij het leger des heils terecht, waar hij mijn moeder heeft leren kennen, die toen in die tijd heilsoldaat was, en daarentegen maar uit een arbeidersgezin kwam. De hele familie, mijn vader had 7 broers, wilde nu helemaal niets meer met mijn vader te maken hebben, ook om het feit dat wij te arm in hun ogen waren, en van wat er allemaal was gebeurd. Op één broer na die in het klooster woonde en verpleegkundige was, die af en toe bij ons thuis kwam, en mijn opa die toch ieder jaar naar ons toe kwam, verder weet ik er ook niet veel van te herinneren. Alleen dat ik altijd, als mijn opa er was, ik met hem de stad in moest en gebouwen moest laten zien. En dat mijn moeder altijd bloemkool kookte met saucijzen, omdat mijn opa daar zo gek op was,én dat we nooit van opa één dubbeltje kregen, hij was erg gierig naar ons toe. Wij als kinderen hebben ook

pijnlijk om te ervaren, besepte ik later. Naar de kerk gaan vond ik helemaal niet leuk, want ik snapte er niets van, en wat het allemaal betekende met al die rituelen. Zo ook zo'n groot ding aan 'n ketting waar wierook uit kwam, en wat heen en weer werd geslingerd. Prompt als het dan weer zover was en iedereen met wierook bewierookt werd, dan lag ik alweer in katzwijn tussen de banken, ik was altijd blij dat de kerk weer uitging en we naar huis toe gingen. Dan gingen we 'n broodje eten, en daarna gingen we 'n gezelschapsspelletje doen, b.v. monopoly met ons zessen, wat ik erg leuk vond. Het hing ook vaak van het weer af, en anders ging ik buiten spelen met de kinderen uit de buurt, of soms in m'n eentje ging ik tolleren, ballen of touwtje springen.

Toen ik 7 jaar was moest ik mijn 1e Heilige Communie doen, om te worden toegelaten tot de kerk. Ik vond dat heel spannend, want dat moest in het wit, en liefst in 'n lange jurk en 'n kroontje. Maar mijn moeder had geen geld voor 'n lange jurk, het werd dus 'n korte. Verder hadden veel meisjes wel 'n lange jurk, en viel ik weer erg uit de toon en bevestigde weer dat wij wel heel erg arm waren. Als kind voelde ik mij niet zo prettig om zo uit de toon te vallen en ontwikkelde al gauw een minderwaardigheidscomplex.

Waar het allemaal eigenlijk om draaide, begreep ik helemaal niets van. Ja, je mocht dan zondags ter communie, dan kreeg je zo'n rond stukje ouwel op je tong, en daar mocht je niet op bijten. 'Want' werd er gezegd, 'als je er op bijt dan bijt je op het lichaam van de Here Jezus, en dat is 'n zonde die je begaat', en dat wilde ik dus niet. Vanaf die tijd moest ik en alle kinderen van school iedere woensdagmiddag biechten bij de kapelaan in de kerk in 'n klein dubbel hokje met 'n soort gaas ertussen, waar aan één kant de kapelaan zat, en ik op mijn knieën aan de andere kant. Daar moest je dan opbiechten wat je allemaal verkeerd had gedaan, en moest je naar aanleiding van, hoe erg die kapelaan je zonde vond, zoveel weesgegroettes bidden met je rozenkrans, en

eigenlijk moeten boete voor wat mijn vader in het verleden had misdaan, want mijn ouders werden ook in geen enkel opzicht financieel geholpen door mijn opa. Het kostte mijn moeder alleen maar extra geld als mijn opa er was.

En wat ik mij o.a. over mijn vader herinner (ik had het heel ver weggestopt) dat mijn vader soms 'n heel agressieve man was, vooral naar mijn moeder toe. Zo was het 'n keer dat ze ruzie hadden en mijn vader zo kwaad werd dat hij mijn moeder helemaal bont en blauw heeft geslagen, en haar zo trapte, dat ze met haar achterste in 'n zinken emmer met sop terecht kwam. Ze was net bezig met schoonmaken, en niets in zijn ogen deed ze goed, en mijn zus tegen hem over ging staan, en zei, 'Dat moet je bij mij maar eens proberen' Ik vond dat zo flink van mijn zus, dat ze dat durfde. Verder weet ik niets meer van de ruzie's van mijn ouders, ik weet wel 'n paar dingen nog die ik zelf heb ondervonden, (de rest is uit mijn geheugen gewist, waar ik later in mijn verhaal op terug zal komen, hoe dat zo gekomen is.) Zo was het dat wij vrijdags altijd vis aten, ik heb nooit van vis gehouden, maar ik zou en moest, hoofdzakelijk van mijn vader, vis eten. Ik kreeg het niet door mijn strot, en werd al misselijk als ik het rook en op mijn bord zag. Mijn vader werd toen zo kwaad op mij, dat hij mij m'n gezicht zo op mijn bord duwde, en naar mij schreeuwde dat ik het moest opeten. Ik ging overgeven wat ook op mijn bord terecht kwam, en moest het nu helemaal opeten wat dus ook is gebeurd. Ook herinner ik die ene keer dat ik moest nablijven op school, en kwam pas om half zes thuis. Mijn vader was ondertussen al thuis gekomen, en vroeg waar ik zo laat vandaan kwam, dus moest ik vertellen dat ik voor straf moest nablijven. Nou, ik heb het geweten, hij pakte mij beet en probeerde mij over zijn knie te krijgen, maar ik bleef tegenspartelen. Hij werd steeds kwader, totdat hij het uiteindelijk toch van mij won. Hij heeft mij zo op mijn blote kont geslagen, wel vele vele malen, dat op het laatst het bloed uit mijn neus spoot, en ik in de hoek moest staan, waar het bloed nog vele

jaren als stille getuige op het behang te zien is geweest. Toch hield ik erg veel van allebei mijn ouders, want ik als jongste werd toch wel voorgetrokken en meer verwend dan mijn zussen en die waren weer op hun beurt jaloers op mij. Zo werkte mijn moeder extra hard in haar werkhuisjes om mij b.v. met mijn verjaardag of met Sint Nicolaas, 'n mooi cadeau te kunnen geven. Zo kreeg ik ook eens 'n rieten poppenwieg met pop waar ze zelf de kleertjes voor maakte en breide. Ik was daar supergelukkig mee, want ik was 'n echt poppenmoedertje. Een fornuisje met pannetjes e.d. vielen mij ook ten deel, en dan ging ik met mijn moeder samen daarop wat kokkerellen, dat vond ik erg leuk. Ook kreeg ik 'n keer 'n step waar ik minder blij mee was, het was er een met houten wieltjes, en veel kinderen hadden 'n step met luchtbanden, en er was natuurlijk weer veel hilariteit onder de kinderen in de buurt, die mij daar mee zaten te pesten, en ik dus die step niet meer heb gebruikt. Zo was het ook met knikkeren, dat de meeste kinderen echte glazen stuiters hadden, en ik maar 'n enkele keer, die ik dan zo kwijt was omdat ik altijd verloor.

Dan kreeg ik van mijn moeder knikkers van klei, die veel goedkoper waren, maar dan moest ik 2 knikkers gooien en hun 1 stuiter, maar die was ik ook zo kwijt. Maar tolleren, priktolleren, diabolo, touwtje springen, hinkelen, bellen blazen en ballen enz. dat deed ik ook, en die spulletjes had ik ook zelf. 'n Enkele keer mocht ik ook wel eens 'n fiets huren voor 25 cent, dan had je hem voor 'n uur, of 'n ijsje voor 5 cent kopen, dat kwam zelden voor, maar ik was erg tevreden met wat ik kreeg. Lezen deed ik ook veel, dus als ik maar 'n boek kreeg hoefde ik eigenlijk verder niets meer te hebben. Op school werd ik nog steeds gepest, maar als ik jarig was en ulevelle mocht uitdelen, waren ze ineens allemaal vriendinnen met mij, maar dat was de volgende dag weer over. In de vierde klas ben ik blijven zitten, ik had erge faalangst bang dat ik het nooit goed deed, en de 6e klas heb ik op de openluchtschool gezeten. Daar was het heel

erg leuk, geen pesterijen meer, 's middags moest je daar slapen en warm eten kreeg je daar ook, ik haalde daar ook betere cijfers. We hadden daar ook een volkstuintje voor bloemen te kweken, en nam ik iedere week 'n bos bloemen voor mijn moeder mee, het was het fijnste jaar van mijn lagere schooltijd. Het waren allemaal kinderen die wat mankeerde. Je werd 's morgens opgehaald met de schoolbus, en vaak was het zo'n stomme houten vierkanten bus die wij dan de blokkendoos noemde waar je op kale houten banken moest zitten, we waren ook maar zielige kinderen die 'n mooie bus niet waard waren, dit was goed genoeg voor ons. Zo dacht ik er jaren later pas over, hoe je eigenlijk in die tijd werd behandeld door volwassen buitenstaanders in het algemeen.

Mijn oudste zus was in die tussentijd, ze was 17 jaar, in betrekking gegaan voor dag en nacht, ze was 8 jaar ouder dan ik. Maar mijn andere 2 zussen namen mij wel eens mee in de winter als er sneeuw en ijs lag, om mij te leren schaatsen. Nou, schaatsen heb ik nooit kunnen leren doordat mijn spieren en botten veel te stijf waren. Met de kinderen uit de straat op 'n glijbaan glijden, kon ik wel als de baan kort was, maar 'n lange glijbaan dat redde ik niet, omdat ik mijn evenwicht niet kon bewaren. Maar ach, ik kon ook leuk meedoen met sneeuwballen gooien, of samen 'n sneeuwpop maken, en dan had ik echt wel veel plezier. Ook zat ik met twee van mijn zussen op 'n plaatselijk kinderkoor, en ik weet ook nog dat ik iedere zomer een groot vakantieboek kreeg, en 's winters het groot winterboek. Dat ging geloof ik van de margriet uit waar mijn moeder op was geabonneerd, en ik kreeg wekelijks het blad van Donald Duck, dus er waren heus wel leuke dingen in mijn kindertijd.

Ook heb ik in die tussentijd in vier maanden, 2 zwemdiploma's gehaald, en kreeg ik van mijn moeder 2 kaarten om de

hele week te kunnen zwemmen. 's Morgens voor schooltijd ging ik dan zwemmen op de ene kaart, waar Ma, Woe, VRIJ, op stond, en de andere kaart voor de dagen DI, DO, ZA, want zaterdags 's morgens hadden we ook nog school. Ook ging ik 'n keer met de grote vakantie voor 6 weken naar de boeren om aan te sterken, daar kreeg je iedere ochtend brood met eieren en spek, en veel melk zo van de koe, het enige wat ik mij daar van kan herinneren. En op mijn 12e ging ik voor 6 weken naar 'n vakantiekolonie, dat was voor zwakke kinderen, verder weet ik mij van die periode 's ook niets meer te herinneren. Met mijn vader ging ik vaak watervlooiën vangen voor zijn aquarium, wat ik heel leuk vond. Ook mocht ik met mijn vader soms mee met het trainen van onze wolfshond, die werd opgeleid als blindegeleidehond, voor mijn vader zelf, want die kreeg steeds slechtere ogen, en we gingen ook wel eens samen naar de bioscoop. Mijn vader goochelde ook soms voor ons met zijn goocheldoos, of hij liet ons zijn schimmenspel zien achter een laken, en dan maakte hij met o.a. zijn handen allerlei figuren en vertelde er dan 'n verhaal bij. Ik was over het algemeen wel gek met mijn vader, ik was toch zijn benjamin en wij begrepen elkaar zonder woorden, we voelden elkaar goed aan. Mijn moeder en zussen waren ook niet altijd zo aardig tegen hem, vandaar misschien ook zijn heftige uitpattingen soms naar ons toe. Ik heb hem nooit iets kwalijk genomen, toen ik er vele jaren later over na ging denken, toen hij allang was overleden. Hij voetbalde ook bij de plaatselijke voetbalclub en maakte voor het voetbalkrantje altijd grappige cartoons, hij was erg goed in tekenen, herinner ik me nu ook ineens, en maakte soms ook leuke tekeningen voor mij. Hij deed dus toch wel van alles om ons als kinderen het naar de zin te maken, hij deed er in ieder geval zijn best voor.

Tegen mij waren mijn zussen ook niet altijd zo leuk, ze noemde mij altijd aap en domme gans, en lachten mij soms uit als ik ook over iets mee wilde praten, en zeiden dan,

'spuit elf wil ook wat zeggen'. Toch bleef ik altijd 'n vrolijk meisje die op mijn eigen wijze, veel zong en danste. Met mijn ene zusje die boven mij kwam en 3/12 jaar ouder was, had ik altijd ruzie, ze wist altijd alles beter en ik deed niets goed in haar ogen, later kon ik met háár het beste opschieten. En mijn andere zus, de 2e van het gezin was ook inmiddels voor dag en nacht in betrekking, en bleef ik dus over met die ene zus. Veel liefde naar elkaar was er niet in ons gezin, over hoe je je voelde werd al helemaal niet gesproken, laat staan dat je meer aandacht vroeg dan dat je kreeg, en ik kreeg altijd het gevoel dat ik anders dan andere was en niet meetelde en niet serieus werd genomen.

En ik was zo iemand die veel aandacht vroeg, erg aanhankelijk was en hunkerde naar liefde en 'n knuffel, wat ik waarschijnlijk niet genoeg heb gekregen. In mijn latere leven had ik daar nog weleens last van en werd het door andere mensen verkeerd begrepen. Inmiddels heb ik de lagere school achter mij gelaten en ben 13 jaar, en ga dan na de grote vakantie naar de huishoud school. Hierbij sluit ik mijn periode kindertijd mee af, ongetwijfeld zal ik dingen vergeten hebben, of dat ik het gewoon niet meer weet, maar dat zullen dan minder belangrijke dingen zijn. Toch dacht ik nu ineens over mijn zus die ook nog thuis was, en toen ik nog 12 jaar was, zei in verwachting bleek te zijn en moest trouwen van mijn vader toen ze zelf pas 16 jaar was. Ze kwam bij ons inwonen met haar man, die 21jaar was. Mijn zus en ik kregen toen nog meer ruzie's, en al helemaal toen de baby na 6 maanden werd geboren en maar één dag heeft geleefd. Dit kwam ineens weer in mijn herinnering boven drijven.

Over het algemeen genomen heb ik toch wel 'n redelijke kindertijd gehad het had slechter gekund, vind ik zelf. Mijn ouders hebben het in ieder geval, op hun manier, goed met mij bedoeld en dan spreek ik echt alleen voor mijzelf. Het